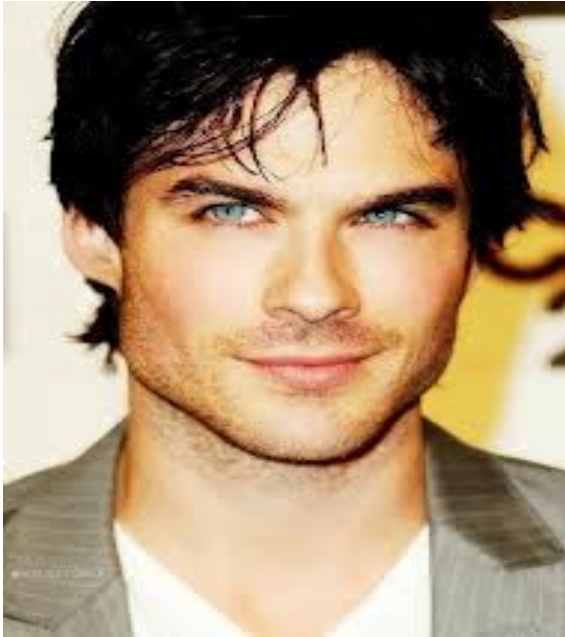

Ήταν Δεκέμβριος, η τελευταία ημέρα του χρόνου. Χιόνιζε σταμάτητα και η μεγάλη πόλη είχε σκεπαστεί με ένα κατάλευκο πέπλο, ενώ τα σούρουπο πέφτε μουντό. Στο χιονισμένους δρόμους, χαρούμενοι διαβάτες βιάζονταν βιαστικά, φορτωμένοι με φανταχτερή πακέτα και δώρα. Μόνο κανείς δεν δίνει σημασία στα κοριτσάκια με τα σπίρτα! Τα μικρά ροφάνε διαλαλούσε τα φτωχικά πράματα της και σίμωνε δειλά τους περαστικούς, ζητώντας με σβησμένη φωνή να αγοράσουν ένα κουτί σπίρτα. Τα ψιθύριζε χν; π; δ; ζητιάνευε, π; πουλούσε σπίρτα για να ζήσει, φο; δ; ε; είχε κανένα στην κόσμο. Δεν είχαν ρα για μία πλανόδια πωλήτρια. Νύχτωνε και όλοι βιάζονταν να επιστρέψουν στα ζεστά τους σπίτια, στην οικογενειακή θαλπωρή, στην γιορτινή τραπέζι με τις χίλιες λιχουδιές, στην καταστόλιστο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Οι διαβάτες, τυλιγμένοι στα ζεστά πανωφόρια τους, με τα μάλλινα καπέλα κατεβασμένα ως τα αυτιά και τις σάρπες γύρω από το λαιμό, τρεχαν κρατώντας πακέτα στα γαντοφορεμένα τους χέρια, να ζεστά νάσα τους χνιζε στην παγωμένο γέρα. Οι καρότσες περνοσαν βιαστικά και οι ρόδες τους φηναν βαθιά αλακίς στα χιονισμένο δρόμο. Τα όλογα ρουθούνιζαν καλπάζοντας ρυθμικά πάνω στα λιθόστρωτα και πέταλά τους τινάζαν λάσπη και μισολειωμένο χιόνι.

Ξαφνικά, με μαξα πέρασε τόσο γρήγορα πο; μικρούλα μόλις πο; πρόλαβε να τραβηχτεί στην κρη του δρόμου. Και πως η παιδούλα γλιστρούσε στα χιόνι, να της ξύλινο τσόκαρο τινάχτηκε πέρα μακριά, ενώ τα σπίρτα ξέφυγαν από τα ποδιά της και σκορπίστηκαν δεξιά και αριστερά στην γρήγορο δρόμο.

Το κοριτσάκι γονάτισε στα χιόνι και ρχισε να μαζεύει να-να τα μουσκεμένα σπίρτα. Α; τ; ήταν όλο τα βί; και όλος ο κόσμος της. Γονες, σπίτι, οικογένεια δ; ήταν παρ; μία μακρινή νάμνηση για τα φτωχά ροφανή. Μόνη της περιουσία, τα νοτισμένα από τα χιόνι

Το κοριτσάκι με τα σπέρτα

Συντάχθηκε απο τον/την
Κυριακή, 28 Νοέμβριος 2010 10:55

Ξυλάκια, τ? μουσκεμένα σπέρτα.

Τρέμοντας ?π? τ? κρύο μέσα στ? φθαρμένα ρουχαλάκια της, μ? τ? ποδαράκια γυμν? μέσα στ? χιόνι, ? μικρούλα μάζευε μ? τ? ξυλιασμένα ?π? τ? κρύο χεράκια ?να-?να τ? σπέρτα κα? τ? ξανάχωνε προσεκτικ? στ?ν κόρφο της. Τ? χιόνι ?πεφτε πυκν? πάνω στ? ?παλ? μαλλάκια, βρέχοντας τ?ς πυρόξανθες μπο?κλες πο? κολλο?σαν στ? ?χρ? προσωπάκι της.

Κα? ?πως μάζευε βιαστικ? τ? σπέρτα, ?να ?γόρι κουκουλωμένο ζεστά, πέρασε σιμά, ε?δε τ? ξύλινο τσόκαρο, ?σκυψε, τ? π?ρε κα? ?φυγε γοργά, πρ?ν ? μικρούλα προλάβει ν? μιλήσει.

?ναστενάζοντας ?πογοητευμένη, ? μικρούλα με τ? σπέρτα ?νασηκώθηκε κα? ξαναπ?ρε τ? στράτα, σέρνοντας βαρι? τ? βήματά της. ?νιωθε πι? βασανιστικ? τ? κρύο, τ?ν κούραση, τ?ν πείνα, μ? δ?ν ε?χε πουλήσει ο?τε ?να κουτ? σπέρτα ?π? τ? πρωί. Π?ς ν? γυρίσει νηστική, χωρ?ς ο?τε ?να ξεροκόμματο, πίσω στ?ν παγωμένη τρώγλη;

?λλ? πάλι, ποι?ς θ? ?γόραζε σπέρτα τ? νύχτα τ?ς παραμον?ς τ?ς Πρωτοχρονι?ς; ?λοι ε?χαν τ? πάντα περισσά. Ο? δρόμοι ε?χαν τώρα ?ρημώσει. ?π? τ?ς σφαλιστ?ς ?ξώθυρες ?κούγονταν κάλαντα, τραγούδια κα? γέλια κα? πίσω ?π? τ? φωτισμένα παράθυρα φάνταζαν πανέμορφα τ? στολισμένα δέντρα.

Τ? κοριτσάκι προχώρησε στ? γωνι? το? δρόμου καί, μαγεμένη λές, κοντοστάθηκε κάτω ?π? τ?ν ?ναμμένο φανοστάτη. ?π? τ? παράθυρο κάποιου σπιτιο? ?βλεπε ?να δωμάτιο μ? χριστουγεννιάτικες γιρλάντες κα? στολίδια κα? μία τρυφερ? μανούλα ν? ταΐζει μ? στοργ? κα? ?πέραντη ?γάπη τ?ν κορούλα της.

Τ? ματάκια της βούρκωσαν. ?ποκαμωμένη κα? μελαγχολικ? κούρνιασε στ? πλατύσκαλο τ?ς βαρι?ς πόρτας, πο? τ? στόλιζαν στεφάνια κα? γιρλάντες ?π? γκ? κα? ο?. Τότε κοντοζύγωσε δειλ? ?να ?δέσποτο σκυλάκι. ? καρδι? τ?ς μικρ?ς σπάραξε. Δ?ν ε?χε τίποτε ν? τ? φιλέψει, ο?τε μία μπουκι? φαγητ? ν? μοιραστε? μαζί του. Μόνο χάδια μπορο?σε ν? το? δώσει κα? λόγια παρηγορι?ς. ? ?ρα περνο?σε κα? τ? κρύο γινόταν ?λο κα? πι? διαπεραστικό. Κανε?ς δ?ν θ? ?γόραζε πι? σπέρτα. ?ν ?ναβε ?να, ?να μονάχα, γι? ν? ζεστάνει στ? φλογίτσα του τ? ξυλιασμένα δάχτυλά της;

Καθ'ος ?ναψε τ? σπέρτο, μ? τ? μάτια τ'ς φαντασίας της ? μικρούλα ε?δε μ'ς στ? λάμψη του, μι? ε?κόνα γεμάτη ?μορφιά, ζεστασι? τρυφερότητα κα? ε?τυχία.

Καταμεσ'ς το? δρόμου, λέει, ?νάμεσα στ? ψηλ? σπίτια μ? τ'ς χιονισμένες στέγες κα? τ'ς καμινάδες πο? καπνίζουν, ?στεκε ζεστ? κα? πυρακτωμένη μία ?ναμμένη σόμπα ?π? μα?ρο μαντέμι. Ο? φλόγες φάνταζαν κατακόκκινες κα? πελώριες μέσα ?π? τ? μισάνοιχτη πορτούλα κα? μία τσαγιέρα μ? ε?ωδιαστ? τσάι ?χνιζε στ? φωτιά, ?ν? μία τρυφερ? γατούλα μισοκοιμόταν γουργουρίζοντας πάνω στ? μαλακ? χαλάκι. ?στερα ? φλόγα το? σπέρτου τρεμόπαιξε κι ?σβησε. ? μικρούλα δ?ν δίστασε διόλου. Π?ρε ?να δεύτερο σπέρτο, τ? ?τριψε μ? δύναμη κα? στ? μαγεμένα μάτια της παρουσιάστηκε ?να πλούσια στρωμένο γιορτιν? τραπέζι. Πάνω στ? φρεσκοσιδερωμένο κεντητ? λιν? τραπεζομάντηλο, ? ροδοκόκκινη καλοψημένη γαλοπούλα ε?ωδίαζε στ?ν πιατέλα, ? σούπα ?χνιζε στ? σουπιέρα κα? τ? ?φρ?τα ψωμάκια μοσχομύριζαν γλυκάνισο κα? μυρωδικά.

Στ? φ'ς το? φανοστάτη το? γκαζιο? ο? κο?πες μ? τ? γλυκίσματα γίνονταν ?κόμα πι? λαχταριστές, ?ν? κάπου ?π? τ? βάθος ?φθανε λιγωτικ? ? ε?ωδι? ?π? τ? τσουρέκια. ?σου ? φλογίτσα ?σβησε ?ρεμα κα? τ? ξυλάκι στ? παγωμένο χέρι τ'ς μικρούλας ?πέμεινε μα?ρο, καρβουνιασμένο.

Χωρ'ς χρονοτριβή, τ? κοριτσάκι π?ρε ?να ?κόμα σπέρτο κα? τ? ?ναψε μ? λαχτάρα. Κα? ? μαγική του φλόγα φώτισε γι? λίγο ?λλη μι? ?πτασία. Στ?ν ?ρημη πλατεία τ'ς πόλης ?ψώθηκε ξαφνικ? ?να τεράστιο καταπράσινο κα? φουντωτ? ?λατο. ?πάνω στ? κλωνιά του ?στραφταν δεκάδες πολύχρωμα κεράκια κα? στ? φ'ς τους ο? βελόνες το? δέντρου ?λαμπαν. Γιρλάντες ?πλώνονταν μ? χάρη στ? κλαρι? κα? χρωματιστ'ς μπαλίσες ?ρίδιζαν στ? μισόφωτο. ?δ? κι ?κε? μικρ? δωράκια, τυλιγμένα σ? γυαλιστερ? χριστουγεννιάτικο χαρτί, περίμεναν ν? ?πλώσεις τ? χέρι κα? ν? τ? πάρεις... Μ? σ?ν ?σβησε τ? σπέρτο, χάθηκε μονομι?ς ?λη τούτη ? ?μορφιά.

Τ? κοριτσάκι δ?ν ?ντεξε. Π?ρε ?λα τ? σπέρτα ?π? τ?ν ποδιά της κα? ?να ?να ?ρχισε ν? τ? ?νάβει. Τότε, τ? ?ναμμένα ξυλάκια ξέφυγαν ?π? τ? παγωμένα δάχτυλά της, τινάχτηκαν στ? νυχτεριν? ?γέρα κα? ?ρχισαν ν? διαγράφουν μικρ'ς φωτειν'ς τροχιές, πο? σπίθιζαν σ?ν πυροτεχνήματα ? σ?ν ?ναριθμητα ?στεράκια στ?ν ο?ρ? ?ν'ς τεράστιου κομήτη. Κα? σ? λίγο ? κομήτης ?ρθε κα? καρφώθηκε στ? βελούδινο ο?ρανό, πελώριος, ?λόφωτος, ?κτυφλωτικός...

Ήσπου τ' πελώριο στέρνι σιγ'-σιγ' μεταμορφώθηκε. Τ' κτυφλωτικ' φ'ς το' γέμισε σκι'ς πο' π'ραν σχ'μα κα' μορφ' κα' ξαφνικ' ' κομήτης 'λλαξε 'ψη κα' 'γινε μία γριούλα μ' τρυφερ' πρόσωπο κα' ζεστ' χαμόγελο, μ' γελαστ' μάτια κα' μία 'ρθάνοιχτη στοργικ' 'γκαλιά. «Γιαγιά!» ψιθύρισε 'κστατικ' ' μικρούλα, 'ναγνωρίζοντας τ' σεβάσμια γυναίκα. «Πολυαγαπημένη μου, γλυκι' γιαγιούλα! 'σ' ε'σαι, πο' μο' 'ψηνες πίτες κα' χίλιες 'λλες λιχουδιές, πο' μο' σιγοτραγουδο'σες νανουρίσματα κα' μ' κοίμιζες μ' παραμύθια γι' νεράιδες κα' ξωτικά, πο' μ' σκέπαζες στοργικ' κι 'γιανες τ' λαβωμένο γόνατό μου! Μ' μ' 'φήσεις μόνη 'λλο πιά. Πάρε με κοντά σου!».

Κα' ' γιαγιά, σ'ν 'λες τ'ς γιαγιάδες το' κόσμου, 'νοιξε τ' ζεστ' 'γκαλιά της κι 'κλεισε μέσα σφιχτά τη μονάκριβη 'γγόνα της. Κα' 'πως τ' γλυκοφιλο'σε, τ'ν π'ρε κα' πέταξαν ψηλ' στ' ο'ράνια, πάνω στ' σπίτια κα' στ' δέντρα. «Κοίτα!» ε'πε ' γιαγιά. «Κάθε σπιτικ' ε'ναι κα' μία ο'κογένεια κα' τ' κάθε παραθύρι φωτίζει 'χι τ' φ'ς μι'ς λάμπας, 'λλ' ' 'γάπη πο' 'νώνει τ'ν ο'κογένεια. Μ' τ'ν 'γάπη μπορε'ς ν' φωτίσεις κα' ν' ζεστάνεις τ'ν κόσμο 'λο! Μ' διώξεις ποτ' τ'ν καλωσύνη 'π' τ'ν καρδιά σου κα' τότε θ' βρίσκεις, μ' κα' θ' χαρίζεις πάντα τ'ν 'γάπη».

Σ'ν ξημέρωσε ' Πρωτοχρονιά, ο' περαστικο' ε'δαν 'πορημένοι μία γλυκι' φτωχοντυμένη παιδούλα ν' κοιμ'ται γαλήνια στ' πλατύσκαλο 'ν'ς σπιτιο' 'πάνω στ' χιόνι, τριγυρισμένη 'π' 'ναριθμητα καμένα σπέρτα. Κα' σ'ν 'νοιξε ' 'ξώθουρα κα' βγ'καν ο' νοικοκυρα'οι το' σπιτιο', συγκινήθηκαν. 'νοιξαν 'ρθάνοιχτη τ'ν 'γκαλιά τους κα' π'ραν κοντ' το'ς τ' κοριτσάκι μ' τ' σπέρτα κα' μαζ' τ' φτωχ' 'δέσποτο σκυλάκι. Κα' στ' σπιτικ' α'τ' δ'ν 'παψε ποτ' ν' βασιλεύει ' 'γάπη, πο' ζέσταινε κα' φώτιζε 'λους γύρω.

[Πηγή](#)